

Arrest

**nr. 342 035 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Cédric KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441 / 13
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 17 februari 2026 tot teruggrijving (bijlage 11), tot intrekking van een visum en tot vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 17 februari 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende uit Tanger. Hij is in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Marokko en een visum type C afgeleverd door de Spaanse autoriteiten te Tanger.

Onderzoek toont aan dat verzoekers Spaans visum op 14 oktober 2025 werd ingetrokken in het Visum Information System (VIS). Verzoeker wordt gehoord door de grenspolitie.

Op 17 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Diezelfde dag wordt het visum van verzoeker ingetrokken en wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

De beslissing tot terugdrijving, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 februari 2026, luidt als volgt:

“(…)

de heer / mevrouw :

naam B. M. N.

geboren op (...).2004 te Tanger geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Marokko nummer (...)
afgegeven te Prefecture de Taner-Assilah op : 22.06.2023

houder van het visum nr. / van het type / afgegeven door /
geldig van / tot /
voor een duur van / dagen, met het oog op : /

Aangekomen met 3O113 afkomstig uit Tanger, en zal teruggedreven worden naar Tanger, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*
Reden van de beslissing:

Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Marokko voor en een visum type C nummer 024065024 afgeleverd door de Spaanse autoriteiten te Tanger. Echter het visum werd op 14.10.2025 ingetrokken in het “VIS” (Visum Information System). Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig visum of visum vervangende verblijfstitel voor binnenkomst/verblijf in Schengengrondgebied.

(…)

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene komt heden toe zonder in het bezit te zijn van een terugkeer ticket. Betrokkene heeft reeds 84 dagen in het Schengen grondgebied verbleven volgens de aankomststempel dd 10.10.2025 en vertrekstempel dd 01.01.2026 in zijn paspoort. Betrokkene verklaart 4 dagen te Brussel te willen verblijven voor toerisme, maar kan niet meedelen dat hij wenst te bezoeken. Na deze 4 dagen weet betrokkene niet wat hij gaat doen. Ofwel door reizen naar spanje ofwel naar Marokko terug keren. Tevens zijn visum met nummer 024065024 werd op 14.10.2025 ingetrokken door de Spaanse autoriteiten in het “VIS” (Visum Information System) gezien “Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.”. Betrokkene voldoet zodoende niet aan het artikel 6 lid 1, b en c van de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen volgens de Schengengrenscodes.

(…)

Een terugdrijving naar Tanger staat gepland op 28 februari 2026.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker dient een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te horen bevelen van, volgens de toelichting onder het kopje “1. *Objet de la demande*” van het verzoekschrift, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing en de vrijheidsberoving genomen op 17 februari 2026. Hij voegt bij zijn verzoekschrift als bestreden beslissing evenwel enkel de beslissing tot intrekking van zijn visum, eveneens van 17 februari 2026 en zijn enig middel is zoniet uitsluitend doch in hoofdzaak gericht tegen de beslissing tot intrekking van zijn visum. Ter terechtzitting gevraagd naar het precieze voorwerp van onderhavige vordering stelt de voor verzoeker aanwezige advocaat dat dit de intrekking van het visum is om kort erna toch aan te halen dat uit de omschrijving van het voorwerp blijkt dat de vordering eveneens gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot vasthouding. Met enige welwillendheid kan de Raad de terugdrijvingsbeslissing weerhouden als bestreden beslissing, te meer dit door de verwerende partij

als dusdanig ook wordt aangegeven in de nota met opmerkingen. De Raad wijst vervolgens op het overige, voor wat betreft de twee andere 'bestreden beslissingen'.

2.2. Artikel 39/82, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

[...]”

Paragraaf 4, eerste en tweede lid, van deze bepaling luidt als volgt:

“De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. [...]”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4, van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid., p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Aldus blijkt uit artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 39/82 van die wet en de voormelde toelichting, dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing enkel op ontvankelijke wijze kan worden ingesteld in de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, namelijk voor zover er een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, mee wordt aangevochten (zie ook RvS 29 oktober 2024, nr. 16.074 (c)).

Samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen moet de Raad echter vaststellen dat de thans bestreden beslissing houdende de intrekking van een visum geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel is. Verder moet er nog op worden gewezen dat, specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, artikel 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Aangezien een beslissing tot intrekking van een visum een *accessorium* is van een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugnrijving en de eventuele schorsing van de terugnrijvingsmaatregel dus impliceert dat de intrekking van een visum geen uitvoering kan kennen, zou de mogelijkheid om afzonderlijk de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen vragen ook geen meerwaarde bieden.

Onderhavige vordering is aldus niet ontvankelijk in de mate ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van een visum van 17 februari 2026.

2.3. De vordering is evenmin ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De Raad wijst op artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep aldus richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen

worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers overdracht aan de Marokkaanse autoriteiten is voorzien voor 28 februari 2026. Het dringend karakter van de vordering wordt door de verwerende partij in haar nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de Visumcode en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt hij een manifeste beoordelingsfout op.

Hij ontwikkelt dit middel, opgedeeld in vier onderdelen, als volgt:

“A. *Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée n’est pas adéquatement motivée en fait et en droit, ne prend pas en considération l’ensemble des éléments pertinents de la cause et procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant.*”

Aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative individuelle doit être motivée de manière adéquate, en indiquant de façon suffisamment claire, précise et circonstanciée les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement.

Cette obligation de motivation poursuit un double objectif fondamental :

- *d’une part, permettre au destinataire de la décision de comprendre les raisons exactes pour lesquelles l’administration a statué dans un sens défavorable, afin d’exercer utilement son droit au recours ;*
- *d’autre part, permettre au juge d’exercer un contrôle effectif de la légalité de l’acte administratif.*

Ces exigences trouvent un écho direct dans la jurisprudence de la Cour de justice de l’Union européenne, laquelle a rappelé que l’obligation de motivation et le droit à une bonne administration imposent à l’autorité de faire apparaître de manière intelligible le raisonnement suivi, en tenant compte de l’ensemble des éléments pertinents du dossier (CJUE, 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07).

Il s'ensuit que la motivation exigée ne peut être stéréotypée, générale ou abstraite. Elle doit être individualisée, refléter un examen concret et sérieux de la situation personnelle de l'intéressé, et démontrer que l'autorité administrative a effectivement exercé son pouvoir d'appréciation.

En l'espèce, la décision querellée se fonde de manière déterminante sur un élément présenté comme extérieur au dossier belge : elle indique qu'un retrait aurait été encodé par l'Espagne dans le VIS le 14.10.2025, au motif d'un « doute raisonnable » quant à l'intention de quitter le territoire avant l'expiration du visa. Cet élément est ensuite repris comme justification centrale pour conclure à l'absence de respect des conditions d'entrée et pour retirer/abroger le visa en Belgique.

En procédant ainsi, la partie adverse transforme l'"encodage VIS" espagnol en motif d'autorité, sans exercer l'examen propre et individualisé qui lui incombe. Autrement dit, elle abdique son pouvoir d'appréciation : elle ne démontre pas en quoi, au regard des circonstances actuelles et des éléments disponibles au contrôle, le requérant ne remplirait pas les conditions légales, mais s'aligne sur une appréciation étrangère non produite et non contrôlable.

Cette abdication est d'autant plus manifeste que la décision n'explique pas la nature exacte de l'acte espagnol : s'agit-il d'une annulation, d'une abrogation/révocation, d'un simple "flag" interne, d'un commentaire, d'une décision formelle notifiée ? La décision belge ne produit ni copie, ni référence exploitable (autorité émettrice, date/numéro, base légale espagnole, voies et délais), alors même qu'elle s'appuie sur cet élément comme pivot de sa motivation.

Or, le droit de l'Union encadre précisément l'usage de motifs provenant d'un autre État membre lorsque ceux-ci échappent, en pratique, au contrôle du juge national. La CJUE a jugé dans les affaires jointes RNNS & KA (C-225/19 et C-226/19) que, lorsqu'une décision en matière de visa est fondée sur une position/donnée émanant d'un autre État membre (non directement contrôlable par le juge saisi du recours national), l'État qui prend la décision doit fournir au requérant des informations permettant d'identifier l'État membre à l'origine de l'élément déterminant et de comprendre comment exercer utilement les voies de contestation pertinentes, afin de préserver l'effectivité du recours (art. 47 Charte).

La même exigence s'impose, a fortiori, lorsque la partie adverse s'appuie sur le VIS. Le règlement VIS (règlement (CE) n° 767/2008) consacre des droits procéduraux minimaux liés aux données VIS, notamment :

- le droit d'information et, surtout, le droit d'accès, de correction et de suppression des données inexactes/indûment traitées (art. 38), ainsi qu'un mécanisme de coopération entre États membres pour assurer l'exercice effectif de ces droits (art. 39).*

Dès lors, lorsqu'une autorité belge se prévaut d'un "hit" VIS pour justifier une privation de liberté et un refoulement, elle doit à tout le moins fournir une information claire et opérante sur l'origine des données, l'autorité responsable et la manière concrète d'exercer les droits correspondants – ce que la décision ne fait pas.

Dans ces conditions, le contrôle juridictionnel devant le CCE est mécaniquement appauvri : le juge belge ne peut pas, en pratique, contrôler la légalité interne d'un acte espagnol non produit, non contextualisé et potentiellement non notifié. Si pourtant cet acte "écrase" l'appréciation belge, le recours devient théorique : le juge ne peut qu'acter un motif venu d'ailleurs, sans que le requérant puisse l'attaquer utilement. C'est précisément le type de "boîte noire interétatique" que la CJUE a entendu prévenir au regard de l'article 47 de la Charte.

Le vice est encore aggravé en l'espèce par la présence, dans la décision elle-même, d'éléments factuels que la partie adverse devait confronter à l'"encodage espagnol", au lieu de s'y soumettre : la décision mentionne un séjour antérieur et une sortie Schengen (01.01.2026) – élément objectivable qui, à tout le moins, imposait un réexamen actuel et critique du soupçon ancien du 14.10.2025, plutôt qu'une reprise automatique.

Une telle motivation par référence "VIS/État tiers Schengen" exige une information renforcée et immédiatement exploitable, sans quoi le risque de fait accompli devient structurel.

Ainsi, l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons exactes de la décision entreprise d'une part, ni ne permet au juge d'effectuer son contrôle juridictionnel.

Partant, la décision viole :

- le principe d'effectivité et l'article 47 de la Charte, en rendant pratiquement impossible la contestation utile de l'élément déterminant (VIS/acte espagnol), contrairement aux exigences rappelées par la CJUE (RNNS & KA) ;*
- les garanties liées au VIS (droits d'accès/correction/suppression et coopération), en s'appuyant sur une donnée étrangère sans information opérante ni mise en capacité de contestation ;*
- corrélativement, le devoir d'examen individualisé, en traitant l'élément VIS comme un motif automatique*
- Les articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs.*

B. Erreur manifeste d'appréciation : le fait déterminant est occulté... alors qu'il figure dans la décision (et renverse l'économie des motifs)

L'erreur manifeste d'appréciation (EMA) est une notion de droit administratif qualifiant une erreur grossière, évidente et flagrante commise par l'administration dans l'analyse des faits qui justifie une décision. Elle traduit une disproportion excessive entre les faits et la sanction ou mesure prise.

En l'espèce, l'acte attaqué fonde l'essentiel de sa conclusion sur l'idée d'un "doute raisonnable" quant à l'intention du requérant de quitter le territoire avant l'expiration du visa, doute présenté comme corroboré par un encodage VIS Espagne (14.10.2025) et par des appréciations liées au but du séjour.

Pourtant, la décision contient elle-même un fait objectif, décisif et vérifiable qui contredit frontalement ce raisonnement : elle mentionne un tampon de sortie de l'espace Schengen le 01.01.2026 (après une entrée le 10.10.2025) et en déduit un séjour antérieur de 84 jours sur les 90 autorisées.

Autrement dit, sur la base des propres constatations de l'administration, le requérant a effectivement quitté l'espace Schengen au terme de son séjour précédent.

Ce fait n'est pas secondaire puisqu'il renverse la prémisse principale de la décision. On ne peut raisonnablement maintenir un "doute" relatif à l'absence d'intention de quitter, en se fondant sur un soupçon ancien (14.10.2025), tout en constatant dans le même acte que l'intéressé a précisément quitté le territoire (01.01.2026).

En se dispensant de tirer la moindre conséquence de cet élément déterminant, la décision commet une erreur manifeste d'appréciation.

L'erreur est aggravée par une incohérence interne : la décision se réfère à un retrait de visa encodé par l'Espagne le 14.10.2025 pour "doute raisonnable", mais elle acte parallèlement un séjour se prolongeant jusqu'au 01.01.2026 avec sortie effective.

Si un tel retrait constituait réellement une "preuve" d'un risque persistant de non-retour, l'autorité devait, à tout le moins, réexaminer l'actualité et la pertinence de cette donnée au regard du comportement ultérieur objectif (sortie du 01.01.2026). L'absence de toute mise en perspective révèle une motivation "automatique" et une appréciation non actualisée.

Plus encore, la décision retient que le requérant a déjà séjourné 84 jours sur la période de référence et qu'il déclare vouloir rester 4 jours à Bruxelles.

Sans préjudice des autres griefs, ces chiffres – pris isolément – sont compatibles avec la logique d'un court séjour et appellent, en toute rigueur, un raisonnement chiffré et individualisé : à supposer que le compteur 90/180 soit l'arrière-plan de l'analyse, 84 jours + 4 jours n'excède pas 90 jours. L'autorité ne peut donc se contenter d'insinuer une irrégularité ou un risque de dépassement sans démontrer en quoi le projet déclaré serait incompatible avec les limites temporelles, ni expliquer pourquoi le Requéant serait incapable de repartir alors même qu'il est constaté qu'il l'a déjà fait.

Au lieu d'intégrer ce fait favorable (sortie constatée) et ces données chiffrées (84 jours / 4 jours) dans une appréciation globale, la décision se borne à juxtaposer : (i) un "doute raisonnable" étranger, (ii) des appréciations subjectives sur le programme touristique, et (iii) l'absence alléguée de ticket retour, pour conclure à la non-satisfaction des conditions d'entrée (art. 6, §1, b) et c) du Code frontières Schengen).

Cette construction est viciée parce qu'elle évacue l'élément le plus probant quant à la question centrale (l'intention de quitter) : la sortie effective du 01.01.2026.

Pour rappel, l'erreur manifeste est caractérisée lorsque l'autorité, confrontée à un élément objectif déterminant, n'en tient pas compte ou n'en déduit aucune conséquence, spécialement lorsque cet élément contredit l'économie même des motifs retenus. Ici, l'autorité utilise un soupçon (14.10.2025) comme pivot, alors que son propre acte contient la preuve inverse (sortie 01.01.2026).

Il s'agit d'une contradiction matérielle révélatrice d'une appréciation manifestement déraisonnable.

Ainsi, en occultant un fait décisif expressément repris dans la décision (sortie Schengen du 01.01.2026) et en n'articulant aucun raisonnement actualisé entre (i) le "doute" espagnol, (ii) la sortie effective, et (iii) les données chiffrées du séjour antérieur (84 jours) et du séjour annoncé (4 jours), la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et adopte une décision entachée d'illégalité.

C. Violation du droit à un recours effectif (art. 47 Charte) et du Code des visas : information et régime de recours erronés/contradictoires (défaut de "rechtsmiddelenvoorlichting"):

1) Constat : la décision querellée se contredit sur l'existence même d'un recours

La décision notifiée au Requérant (formulaire « WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM ») coche la case « het visum is ingetrokken » et motive la mesure par l'insuffisance du "doel en omstandigheden" du séjour, tout en se référant aux dispositions du Code des visas.

Or, la décision comporte trois messages incompatibles sur le droit au recours :

- (i) Affirmation générale d'un recours possible : « De betrokkene kan tegen dit besluit in beroep gaan overeenkomstig de nationale wetgeving » (le destinataire peut introduire un recours conformément à la législation nationale).
- (ii) Négation catégorique par note de bas de page : « Tegen de intrekking van een visum om deze reden is geen beroep mogelijk » (aucun recours n'est possible contre le retrait du visa pour ce motif).
- (iii) Page "voies de recours" détaillant, au contraire, une voie de droit : L'indication expresse qu'un recours en annulation devant le CCE est ouvert (art. 39/2, §2), à introduire dans les 30 jours, ou 10 jours si le requérant est dans un lieu déterminé (art. 74/8 ou 74/9), ce qui est précisément le cas du requérant détenu à Caricole.

Cette contradiction n'est pas une imperfection formelle : elle porte sur l'existence même du recours et sur le délai applicable, donc sur la substance du droit à un recours effectif.

2) Cadre juridique UE : le Code des visas impose un droit de recours et une information claire Le règlement (CE) n° 810/2009 (Code des visas) reconnaît un droit de recours :

- pour les refus (art. 32, §3) ;
- et pour l'annulation / révocation d'un visa délivré (art. 34, §7), sauf hypothèse particulière (révocation à la demande du titulaire).

Le même dispositif impose que les États fournissent au justiciable une information utile sur la procédure d'appel (logique d'Annexe VI et obligation d'information sur la voie de recours), précisément pour éviter qu'un formulaire standardisé ne rende l'accès au juge impraticable.

Dès lors, une mention telle que « aucun recours n'est possible » dans une décision de révocation/retrait est *prima facie* contraire au Code des visas, et donc au droit de l'Union (règlement directement applicable).

3) Jurisprudence CJUE : l'art. 47 Charte exige un recours réel, lisible et juridictionnel

La CJUE a jugé que l'article 47 de la Charte, combiné au Code des visas, impose que la procédure garantisse au moins à un stade un recours juridictionnel effectif contre une décision défavorable en matière de visa (notamment refus).

Surtout, la CJUE a déjà mis en évidence les difficultés créées par des formulaires/motivations trop vagues et a renforcé les exigences d'information permettant l'exercice concret du recours, notamment lorsque la décision se fonde sur des éléments provenant d'un autre État membre ou d'une procédure "interopérable".

La logique est transposable ici est qu'un justiciable ne peut exercer utilement un recours si l'autorité lui dit simultanément : "vous pouvez faire recours" et "aucun recours n'est possible".

Or, en contexte de détention à la frontière (Caricole), l'effectivité d'un recours dépend très concrètement de la clarté des informations (délai, juridiction, modalités), faute de quoi le droit au juge devient théorique.

La formulation telle qu'elle ressort de l'acte attaqué, dissuade, désoriente et expose à la forclusion, ce qui constitue une atteinte directe au principe d'effectivité et à l'article 47 de la Charte.

Partant de constat, l'illégalité est double :

1. Illégalité au regard du droit de l'Union : la décision nie un droit de recours que le Code des visas consacre (révocation/annulation), et viole l'obligation d'information sur la procédure d'appel.
2. Illégalité interne par contradiction et défaut d'information des voies de recours : la décision affirme à la fois l'existence d'un recours et son inexistence, tout en fixant des délais (30/10 jours) – contradiction qui vicie la notification et compromet l'accès au juge.

D. Violation du principe de proportionnalité : détention à Caricole + retrait/ abrogation du visa fondés sur deux griefs uniquement (absence de ticket retour + "programme touristique" jugé imprécis)

L'acte attaqué ne se limite pas à un simple constat : elle emporte (i) le retrait/abrogation du visa et (ii) une privation de liberté avec détention à Caricole (donc un risque de refoulement à bref délai). Une telle combinaison constitue une atteinte particulièrement grave, qui exige une motivation qualifiée démontrant que la mesure est nécessaire et proportionnée au regard des seuls faits retenus. Or, ici, les deux griefs invoqués sont, par nature, faiblement probants et surtout immédiatement régularisables.

A. Grief n°1 : "L'absence de ticket retour" – élément régularisable, non décisif, insuffisant pour justifier détention + retrait

La décision reproche au requérant d'être arrivé sans ticket de retour. À supposer ce constat exact, il s'agit d'un défaut de pièce, non d'un indice déterminant de séjour irrégulier : L'absence de billet n'implique pas mécaniquement l'absence d'intention de repartir. Des voyageurs achètent un retour modulable, via un tiers, ou au dernier moment ; la preuve de la capacité et de la volonté de quitter peut résulter d'autres éléments (fonds disponibles, carte bancaire, capacité d'achat immédiat, attachements, etc.).

La décision ne démontre pas en quoi ce seul point établirait une intention de ne pas quitter le territoire à l'issue du séjour d'autant plus que par le passé, le requérant a toujours procédé de la sorte.

Surtout, ce grief est instantanément régularisable : Au contrôle, l'autorité pouvait exiger/ autoriser l'achat d'un billet retour ou la production d'une réservation (y compris depuis l'aéroport), plutôt que d'opter immédiatement pour la réponse la plus radicale (retrait du visa + enfermement). L'absence, dans la décision, de toute analyse de cette alternative révèle un défaut de proportionnalité : une mesure gravissime ne peut reposer sur un manquement corrigé en quelques minutes.

Enfin, la décision ne motive pas pourquoi l'absence de ticket retour, à elle seule, justifierait une décision de refoulement assortie d'une privation de liberté : elle ne constate ni risque concret de fuite, ni refus de coopération, ni impossibilité d'atteindre l'objectif par une mesure moins coercitive. En d'autres termes, l'OE "saute" directement au maximum de coercition sans démontrer la nécessité.

B. Grief n°2 : "Le programme touristique" imprécis – appréciation subjective, inadéquate pour fonder une mesure aussi lourde

La décision retient que le requérant aurait déclaré vouloir rester 4 jours à Bruxelles pour tourisme mais qu'il ne peut pas dire ce qu'il compte visiter et ne sait pas ce qu'il fera ensuite.

Ce motif est essentiellement subjectif : le fait de ne pas énumérer des lieux touristiques précis, surtout pour un séjour court, n'est pas un indicateur fiable d'un risque d'irrégularité. Un tourisme urbain de 4 jours peut être spontané (promenade, musées, shopping, rencontres, etc.), sans planification détaillée. Dans le cas particulier du requérant, dans ses précédents voyages, il a déjà eu visiter la Belgique ce qui change radicalement la donne.

La proportionnalité suppose que l'autorité fonde sa décision sur des éléments objectifs et non sur une impression ("il ne sait pas..."). Or ici, la décision transforme une imprécision de discours en une présomption défavorable lourde, sans expliquer pourquoi cette imprécision serait incompatible avec un court séjour touristique. Elle ne démontre pas, à partir de ce seul grief, un risque actuel et concret justifiant une mesure privative de liberté.

Là encore, l'élément est corrigé immédiatement : si l'administration estimait le récit trop vague, il lui appartenait de demander des précisions, d'inviter à produire un minimum d'éléments (hébergement, itinéraire simple, réservations), plutôt que de conclure d'emblée à l'insuffisance des conditions de séjour et d'ordonner des mesures extrêmes.

Ainsi, pris isolément, les deux griefs invoqués — pas de ticket retour + programme touristique jugé imprécis — ne constituent pas un faisceau de circonstances suffisamment grave pour justifier à la fois le retrait/abrogation du visa et le refoulement assorti d'une détention en centre fermé. La décision ne contient aucun raisonnement de mise en balance : elle n'examine pas si l'objectif poursuivi pouvait être atteint par une mesure moins intrusive (production immédiate d'un billet retour, précisions sur le séjour, vérification des moyens, etc.).

En procédant ainsi, la partie adverse a adopté une réponse manifestement excessive au regard des seuls faits retenus : elle substitue à une démarche de clarification/complétude (logiquement attendue pour des griefs "documentaires" et "déclaratifs") une sanction maximale (retrait + privation de liberté), sans démontrer la nécessité et sans gradation.

Par conséquent, l'acte attaqué viole le principe de proportionnalité en infligeant au requérant la combinaison la plus lourde (retrait/abrogation du visa + détention à Caricole) sur la base de ces deux griefs. "

3.3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij hekelt in essentie dat de "bestreden beslissing" op determinerende wijze geschraagd is op een extern element van het dossier, namelijk de intrekking van zijn visum op 14 oktober 2025 in het VIS door de Spaanse autoriteiten, hetgeen niet te controleren valt, om hieruit af te leiden dat er redelijke twijfel bestaat over zijn voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten. Dit element is vervolgens hernomen als centrale rechtvaardiging om te besluiten tot een afwezigheid van respect voor de binnenkomstvoorwaarden en om het visum in België in te trekken. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij niet aantoonde hoe verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet, maar zich in plaats daarvan schaarde achter een buitenlandse beoordeling die niet is aangeleverd en niet te verifiëren is.

De Raad stipt vooreerst aan, samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat de intrekking van het visum niet aanvechtbaar is in onderhavige procedure waardoor het betoog gericht tegen de intrekking van het visum onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de teruggedrijvingsbeslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, en wordt tevens een motivering in feite gegeven waarbij rekening wordt gehouden met verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker maakt *prima facie* niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker niet kon verwachten dat hem het VIS zou zijn overgemaakt. De hieruit gebruikte informatie werd opgenomen in de bestreden beslissing, zodat verzoeker kan beoordelen of het motief hieromtrent correct is. Verzoeker kan trouwens ook worden geacht kennis te hebben van zijn eigen visumdossier en hieruit desgewenst elementen te kunnen aanhalen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt *in casu* niet dat er sprake is van een motivering door verwijzing, zodat de beschouwingen ter zake niet dienstig zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in *casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden teruggedrijvingsbeslissing steunt op artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven. De beslissing tot teruggedrijving is *in casu* geschraagd op twee motieven. Enerzijds is verzoeker niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de Vreemdelingenwet) en anderzijds is verzoeker niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet). De Raad wijst erop dat elk van de hiervoor genoemde rechtsgronden op zich kan volstaan om de toegang tot het grondgebied te weigeren.

Zoals onder de bespreking van het tweede onderdeel van het enig middel zal blijken, maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of feitelijk onjuiste wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Dit motief van de bestreden beslissing, gesteund op artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, blijft dus overeind en volstaat in beginsel om de teruggedrijving te verantwoorden. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij de grief die gericht is tegen het andere, overtollig, motief gesteund op artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel is, in zoverre ontvankelijk, niet ernstig.

3.3.4. In een tweede onderdeel van het enig middel werpt verzoeker op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Hij haalt aan dat de "bestreden beslissing" in essentie gebaseerd is op een "redelijke twijfel" over zijn voornemen het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van zijn visum, zich hierbij steunend op de intrekking van het visum in het VIS en op overwegingen gelinkt aan zijn verblijfsdoel. Hij werpt op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat hij effectief eerder de Schengenzone heeft verlaten, meer bepaald op 1 januari 2026, waarmee niet de minste rekening is gehouden. Bovendien is er sprake van een interne tegenstrijdigheid. Hij stelt voorts slechts vier dagen in België te willen blijven waardoor de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet verstreken is.

De Raad stipt aan dat de teruggedrijvingsbeslissing, waar zij steunt op artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene komt heden toe zonder in het bezit te zijn van een terugkeer ticket. Betrokkene heeft reeds 84 dagen in het Schengen grondgebied verbleven volgens de aankomststempel dd 10.10.2025 en vertrekstempel dd 01.01.2026 in zijn paspoort. Betrokkene verklaart 4 dagen te Brussel te willen verblijven voor toerisme, maar kan niet meedelen dat hij wenst te bezoeken. Na deze 4 dagen weet betrokkene niet wat hij gaat doen. Ofwel door reizen naar spanje ofwel naar Marokko terug keren. Tevens zijn visum met nummer 024065024 werd op 14.10.2025 ingetrokken door de Spaanse autoriteiten in het “VIS” (Visum Information System) gezien “Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.”. Betrokkene voldoet zodoende niet aan het artikel 6 lid 1, b en c van de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen volgens de Schengengrenscodex.”

Dit motief, dat op zich volstaat om de terugdrijvingsbeslissing te schragen, bestaat aldus zelf uit meerdere motieven. In zoverre verzoeker opwerpt dat het hoofdmotief erin bestaat dat er “*redelijke twijfel*” bestaat over zijn voornemen het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van zijn visum, wijst de Raad erop dat in de volgorde van de opgenomen motieven het evenwel gaat om de laatste bemerking die in verband met de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet werd gegeven. Overigens is die bemerking uitsluitend gebaseerd op de intrekking van het visum in het VIS, en niet ook op de motieven dat verzoeker er niet in slaagt zijn reisdoel duidelijk aan te geven en verklaart niet te weten wat hij gaat doen na de vier dagen dat hij in Brussel wil blijven. Deze overwegingen komen niet kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist voor en vinden steun in het dossier. Zo blijkt dat verzoeker ten aanzien van de grenspolitie op 17 februari 2026 niet kon aangeven wat hij tijdens de vier dagen in Brussel, waar hij naartoe kwam voor toeristische doeleinden, juist zou willen bezoeken en hij kende ook geen enkele toeristische trekpleister en was niet in het bezit van enige toeristische informatie. Verder gaf hij aan niet te weten wat hij na zijn verblijf van vier dagen in Brussel gaat doen. Het zou kunnen dat hij naar Spanje reist, maar het zou ook kunnen dat hij terugkeert naar Marokko. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij een toeristisch reisdoel heeft opgegeven. Het is naar het oordeel van de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om van verzoeker te verwachten dat hij enige toelichting kan verschaffen over het vervolg en verloop van zijn reis naar België, en op zijn minst kan duiden welke toeristische activiteiten hij wenst te ondernemen of welke plaatsen hij wenst te bezoeken en wat hij erna gaat doen. Hij is verder ook niet in het bezit van enig vervoersbewijs zodanig dat hij niet kan aantonen hoelang hij in de Schengenzone zal verblijven. Ook in onderhavige beroepsprocedure brengt verzoeker geen verdere verduidelijking op dit alles, te meer nog steeds niet is aangetoond dat hij over een terugkeerticket/vervoersbewijs beschikt, waarmee hij de twijfel zou kunnen wegnemen. De Raad stipt in dit verband aan dat de bewijslast bij verzoeker ligt. Deze motieven volstaan *prima facie* reeds om de stelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond op meer dan voldoende wijze te schragen. Kritiek op overtollige motieven binnen dit schragend motief, ook al zou deze kritiek op het eerste gezicht gegrond zijn, kan dan ook niet tot de schorsing en uiteindelijk vernietiging van de terugdrijvingsbeslissing leiden.

Een manifeste appreciatiefout kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel is, in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.5. In een derde onderdeel van het enig middel, waarin de schending van artikel 47 van het Handvest en van de Visumcode wordt aangevoerd, betoogt verzoeker in essentie dat de beslissing tot intrekking van het visum tegenstrijdig is voor wat betreft de hierin opgenomen beroepsmogelijkheden.

De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeker geen gebruik kan maken van de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid om beroep in te stellen tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Het derde middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.3.6. In een vierde en laatste onderdeel van het enig middel werpt verzoeker een schending op van het proportionaliteitsbeginsel. Dit onderdeel is, blijkens de titel en uiteenzetting ervan, uitdrukkelijk gericht tegen enerzijds de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en anderzijds de intrekking van het visum, zijnde twee beslissingen die in het kader van onderhavige procedure niet op ontvankelijke wijze kunnen worden aangevochten. De Raad is immers zonder rechtsmacht voor wat betreft de vrijheidsberovende maatregel en de intrekking van het visum is geen aanvechtbare rechtshandeling in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het vierde middelonderdeel is niet ontvankelijk.

3.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot terugdrijving steunt op onjuiste feitelijke gegevens of verkeerde juridische grondslagen. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3.8. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

V. SERBRUYNS